

II. MIKLÓS A KAJAKOZÓ CÁR

Összeállította Dr. Novotny László

Dr. Novotny László:
II. Miklós orosz cár és családja

A cár (Earnest Lippart festménye)

A cár és testőrei

A cári család (Az eredeti fekete- fehér kép színezve a Codijy szoftverrel)

II. Miklós

A cári család (Az eredeti fekete- fehér kép színezve a Colorize-it szoftverrel)

A cár a víz megszálottja volt

II. Miklós orosz cár kapcsolata a kajaksporttal.

A képeket internetes gyűjtéssel szedtem össze, és részben a Codijy, részben a colorize-it szoftverrel próbáltam kiszínezni.

Miután Finnország 1809-ben az Orosz Birodalom részévé vált, II. Miklós cár a főhercegi címet kapta. Finnország az orosz főnemesi családok kedvenc vakációhelyévé vált.

II. Miklós 1905-ben édesanyjának írt levelében azt mondta, hogy amíg Szent-pétervárott állandóan a terroristáktól kell tartania, Finnországban valóban el tud lazulni. Uralkodása alatt több mint 300 napot töltött Finnországban, s sokszor a Standart nevű yachtján kirándult, de számos alkalommal kajakozott is, és ebben a sportban családjának több tagja is részt vett.

A cári család közös kajak-kiránduláson

II Miklós cár

A cárevics Alekszej és nővére, Tegleva Alexander kajakozik

II. Miklós cár Finnországban, testőrével kajakozik

A cári család egy csatornán kirándul

Az Aquamarina Hotel a Rómaifürdő Hajóállomásánál

Kevesen tudják, hogy a Romanov-család hajója most a Római-parton van rekonstruált állapotban: ez az Aquamarina Hotel.

A hajó története a XX. század elejére nyúlik vissza. 1903-ban az orosz cári dinasztia megrendelésére készült a Szomorszkij hajógyárban. A Romanov dinasztia kirándulóhajójának használta, Velikij Knyaz Alexander Mihajlovics néven a Kaukázus, a Merkúr és a Volga folyón teljesített szolgálatot. A hajó jelen volt minden fontosabb eseménynél a századelőn, valamint a későbbiekben is. 1917-ben új nevet kapott. Harkovra keresztelték át, és ezen a néven futott 1924-ig. Ezután a Pamjaty tovarisa Azina majd a Pamjaty Azina nevet kapta. Erről az időszakról az orosz hajózási archívumokban több adat nincs. 1996-ban albán tulajdonba került Iliria néven. Ekkor építették át jelenlegi formájára. A helyreállítás során a legnagyobb lakosztályt, mely a cár részére volt kialakítva, az eredeti tervek alapján készítették el. A bútorokat, melyek jelenleg is benne találhatóak, szintén az akkori tervek alapján gyártották le. A hajó gőzgépeit restaurálták, ezek megtekinthetők a hajó középső részén elhelyezkedő kávézó üvegpadlója alatt.

II. Miklós orosz cár és családjának meggyilkolása

(Elter Tamásnak az ORIGO-ban megjelent cikke valamint a Magyar Tudat Nemzeti Hírportál főszerkesztőjének leírása alapján)

1917 február 23-án a fővárosban, Szentpétervárott zavargásokba torkollott a bolsevikok által szított elégedetlenség. A hadsereg mahiljovi főhadiszállásán tartózkodó cár a beérkező hírek hatására, 1917. február 25-én elrendelte a katonaság bevetését a lázongás leverésére. Mindez azonban csak olaj volt a tűzre; február 27-én a дума (az orosz parlament) és a forradalmi mozgolódást szító munkástanácsok képviselői megegyeztek egy ideiglenes kormány létrehozásában.

II. Miklós az események hatására, és néhány tábornokának a tanácsa ellenére, akik a hadsereg nagyobb erővel való bevetését szorgalmazták, március 2-án saját maga, és a trónörökös Alekszejev nevében is lemondott a hatalomról öccse, Mihail Alexandrovics nagyherceg javára., aki látva az egyre ellenségesebb helyzetet, március 4-én szintén lemondott a trónról. Oroszországban ezzel megszűnt a cárizmus, és az ideiglenes kormány kezébe került a teljes hatalom.

A lemondás után a cár és családja Carszkoje Szelóban az ideiglenes kormány háziőrizetébe került. A jó természetű és jobb sorsra érdemes, de gyengekezű uralkodónál is sokkal nagyobb

ellenszenvet ébresztettek felesége, Alexandra Fjodorovna ellen, akit „a német asszony”-nak neveztek.

A közvélemény az eredeti nevén Alix hesseni-darmstadti hercegnőt a cár rossz szellemének, és az arisztokrata összeesküvők által meggyilkolt Grigorij Raszputyin korábbi szeretőjének tartotta. Mindebből csak annyi volt igaz, hogy Miklós az államügyekben is gyakran kikérte az okos cárné tanácsait. A muzsik származású külön „Grigorij atya” úgy került a cárné bizalmába, hogy a krónikus vérzékenységben szenvedő cárevicsre nagyon jó hatással volt.

Miklós és családja öt hónapig volt a Sándor palota foglya. Az ideiglenes kormány azt szerette volna, hogy a cári család emigráljon Angliába. V. György brit uralkodó anyai ágon Miklós unokatestvére volt, így több mint kézenfekvőnek tűnt ez a megoldás.

Raszputyin

V. Györgyöt, a „kedves kuzint” azonban rokona sorsánál jobban aggasztotta az a kérdés, hogy a cári család befogadására hogyan reagálna a munkáspárt. Néhány hónapos diplomáciai huzavona után a Buckingham-palotából megüzenték, hogy II. Miklós – ekkoriban már csak „Romanov polgártárs” - és családja nem kívánatos személyek a brit oroszlán földjén.

Carszkoje Szelóból az ideiglenes kormány a népharagra hivatkozva 1917 nyarán a nyugat-szibériai Tobolszkba költöztette a családot.

Az 1917. októberi bolsevik hatalomátvétel után II. Miklós és a cárné, valamint négy leányuk és Alekszej az őket leginkább gyűlölő vörösök kezébe kerültek. Lenin utasítására 1918 tavaszán az uráli Jekatyerinburgba szállították át a cári családot, mert attól tartottak, hogy a royalisták, elsősorban Kolcsak admirális fehér hadserege megkísérelheti a cár kiszabadítást, és visszaültethetik a trónra.

Egy Volkov nevezetű csekista, aki korábban mérnök volt, hamis levelet ír a cárnak egy fehér tiszti csoport nevében, amely levélben közli a kiszabadításra való készülődésüket. A cár és a család hisz a becsempészett levélnek, boldogan készülődnek a szökésre. Július van, közelednek Kolcsak admirális csapatai. Szentpétervár és az uráli körzet között megélénkül a rejtjeles táviratforgalom. Néhány nappal a nevezetes dátum előtt Permben katonák jelennek meg Mihály nagyherceg lakásán és angol nemzetiségű titkárával együtt magukkal viszik az erdőbe. Ezt megelőzően Mihály óvatlanul kimerészkedett a permi utcára, ott felismerték a cárhű polgárok, éljenezni kezdi, mint minden oroszok törvényes cárját.

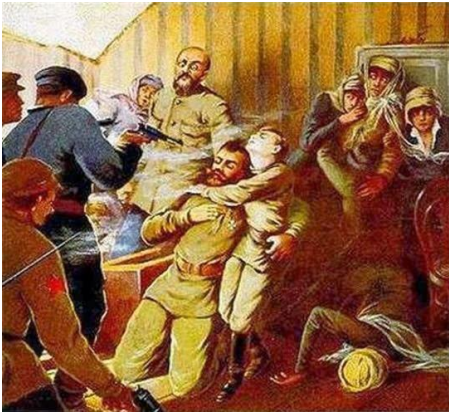
Mihálynak és titkárának a tetemét sosem találták meg.

Az Ipatyev ház

A városban egy gazdag mérnök, Ipatyev villáját foglalták le a cári család, valamint a melléjük rendelt bolsevik őrség számára. A cári családot házi orvosuk, két komorna, és II. Miklós inasa is elkísérték, önként vállalva volt gazdáikkal a fogságot.

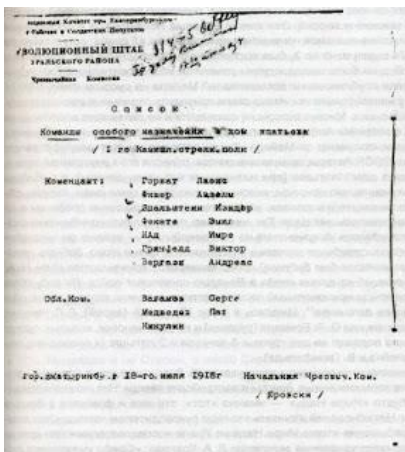
A történelmi köztudatban máig élő, de nem bizonyított feltételezés, hogy a cári család meggyilkolását a bolsevik vezér és a forradalom fő szervezője, Vlagyimir Iljics Lenin rendelte el bosszúból, mivel a III. Sándor cár ellen merényletet elkövető terrorista bátyját kivégeztették. Ugyanakkor a család őrzésére kirendelt vörös szakasz parancsnoka, Jakov Jurovskij különösen gyűlölte a fogságukat és az őrség primitív inzultusait hűvös méltósággal viselő családot, s feltételezések voltak arra vonatkozóan is, hogy a tábornok maga adott utasítást a család meggyilkolására.

Mindenesetre tény, hogy 1918. július 17-én a kora hajnali órákban felébresztették a családot, és mindenkit letereltek a pincébe, II. Miklós orvosát, és a személyzet három tagját is. A cári család tagjainak annak ellenére is rossz volt az előérzetük, hogy Jurovskij váltig bizonygatta, csupán fényképfelvételeket fognak róluk készíteni. Viszonylag hosszabb várakozás után Jurovskij vöröskatonákkal tért vissza a pincehelyiségbe. A katonák a vállukról levett puskával fogták körbe a család halálra rémült tagjait. Jurovskij ekkor egy papírlapról felolvasta

a halálos ítéletet, majd rögtön tüzet vezényelt. Mindenki a földre zuhant, és mint utóbb kiderült, a három lány, Anasztázia, Olga és Marija kivételével azonnal életüket veszítették. Jurovskij a kivégzés után utasítást adott a lőporfüsttel megtelt pince ablakainak kinyitására. A három leánynak a fűzőjükbe varrt nemesfém tárgyak fogták fel a lövedéket, s a friss levegőtől magukhoz tértek és sikítozni kezdtek. Jurovskij megijedt, hogy a kiáltozás felveri az utcát,

ezért embereinek parancsot ad, hogy puskatussal és szuronyokkal végezzék ki a cár szerencsétlen lányait, de ez sem jár teljes sikerrel. Végül Jurovskij ereszt egy-egy golyót a még mindig élő lányok és a cárevics fejébe. (Ketten az osztagból közben megtagadják, hogy a gyerekekre lőjenek az ő sorsukról nincs följegyzés.) A holttesteket lepedőkbe csavarták és a város határában elásták, majd kiásás után elégették. A kivégzésben résztvevők között az úgynevezett Meier lista szerint hét „magyar” személy is volt, Horvát Lajos, Fischer Anzelm, Edelstein Izidor, Fekete Emil, Nagy Imre, Grünfeld Viktor, Verhas András.

A Meier-lista.

Hogy ez a Nagy Imre azonos-e a későbbi moszkovita kommunista politikussal, majd magyar miniszterelnökkel, akit az 1956-os forradalomért kivégeztek, azt nem lehet tudni. A bolsevik forradalom oldalán harcoló közel 100 ezer magyar katona között sok-sok Nagy Imre lehetett, de az szovjet levéltárak által is dokumentált tény, hogy a későbbi miniszterelnök 1918 tavaszán Jekatyerinburgban és környékén teljesített szolgálatot (főleg katonai komisszárként). Ugyanez év őszén, Szibériában esett a fehér csehszlovák légió fogságába. Saját önéletrajzában is leírja, hogy 1918-ban a bizonyos ideig a városban tartózkodott.

Ugyanakkor Gereben Ágnes, Kun Miklós történész nemrég elhunyt feleségének, aki egy II. Miklósról szóló monográfia kéziratának szerzője is, sorait idézve: „Nagy Imre a cári család meggyilkolásának pillanatában több ezer kilométerre volt a tett helyszínéről. Ehhez az ügyszög az égvilágon semmi köze nem volt. Láttam a fényképeket a pincéről, a tapétán a magyar nevekkkel -- jóval a gyilkosság után odakerült magyarok siettek megörökíteni a nevüket, pl. egy Veres nevű férfiú. A KGB "idegen zászló alatt" többször bedobta ezt a köztudatba, de nagy hiba lenne a tudatosan gerjesztett dezinformációval (akár tagadólag is) foglalkozni.” Kérdés, hogy Kun Miklós felesége mennyire elfogulatlan egy olyan kérdésben, ahol Kun Miklós nagyapja Kun Béla a „dicsőséges” Tanácsköztársaság *de facto* vezetője és külügyi népbiztosa volt.

Ezt a tagadó nézetet erősíti Tarján M. Tamás történész feljegyzése is, amely szerint 1916. július 28-án, egy ellenséges roham következtében Nagy Imre fogságba esett, Szibériába került, ahol 1918 márciusáig egy lágerben élt. Miután a bolsevikok átvették a főhatalmat, idővel a Távol-Keleten is változott a helyzet: Nagy Imre kiszabadult, belépett a szibériai hadifoglyok által alapított kommunista pártba, majd a Vörös Őrségbe is. Nem sokkal később a fehérek oldalán harcoló Cseh Légió fogságába került, téves tehát az a feltételezés, hogy a cári család jekatyerinburgi kivégzésekor jelen lévő Nagy Imre vele volna azonos.

A <https://csonkatorony.wordpress.com/2013/02/17/ami-a-romanovok-halla-utn-trtnt/> honlap a Nagy Imre szerepéről szóló állítást igaznak tünteti föl.

Jekatyerinburg városát, 1924-ben, bolsevik parancsnoka, Szverdlovról nevezték el, aki a feljegyzések szerint Lenintől kapta az utasítást a cári család kivégzésének végrehajtására. Szverdlovszk egészen 1991-es visszanevezéséig zárt város volt, külföldiek nem léphettek be oda, lakói csak külön engedéllyel hagyhatták el.

Az Ipatjev-ház, ahol a szörnyűséges gyilkosság végbement, zarándokhellyé vált, emiatt a szovjethatalom 1977-ben lebontatta. A város tanácselnöke ekkor Borisz Jelcin volt.

1998-ban, a gyilkosság 80. évfordulóján a csontokat ünnepélyes pravoszláv szertartás keretei között a szentpétervári Szent Péter és Pál székesegyházban temették el. Az orosz ortodox egyház szinódusa 2000-ben szentté nyilvánította II. Miklóst és családtagjait.

A szent cári család

Az összeállítást készítette és a legtöbb képet színezte: Dr. Novotny László